

Петрана Андонова Ивановска

Средно училище „Христо Ботев“ X „б“ клас

„Търпимост или толерантност: Защо говорим за права на човека, но не и за негови отговорности?“

Толерантността трябва да е навсякъде. Реална ли е тя и какво е? Кой трябва да е толерантен? Думата „толерантност“ е с латински произход и означава да оставиш другите да правят , казват и вярват в което искат без да ги критикуваш. Нищо казва : „Ти имаш своя път. Аз имам моя. Правилния , верния , единствения път – той не съществува“ . Училището е мястото, където се дават и получават знания. Там се преплитат и сложни взаимоотношения-между ученици и учители, между ученици и ръководство. Всички участници имат различно психично, личностно и интелектуално развитие, живеят и са възпитани в различна семейна среда. В училището се сблъскват различни мнения. Всеки има свое видждане на нещата, но трябва и да се изслушват и другите, защото всички гледни точки са равнопоставени и трябва да се уважава мнението на всеки. Но това се постига много трудно.

Търпимост е нещо, което можем да понесем. Това е пасивна реакция на страданието. "Търпи бабо за хубост" – спомняте си нали. Търпимостта на човек предполага страдание и предполага пълното му приемане с нулева реакция. То ни учи на пасивност и приемане на страданието като неразделна част от живота. Търпението е способността да можеш да проследиш процеса с радост и удоволствие.

Училището е отражение на отношенията в обществото. Често отношенията между учениците се управляват от законите на джунглата- оцелява по- силния физически и психически. Децата може да са невинни и безгрешни, но те са нетолерантни. Отговорностите за подрастващите е в ръцете на родителите. Язвителността, жестокостта, предубежденията виреят в жълчната почва на социални несправедливости и абсурди. Нетолерантността се е впила като кърлеж във всяка единица. Инстинктивен механизъм за самозащита, или предпазна реакция. Всеки млад човек иска да има модерно поведение, гледа да е в крак с времето, за да постигне целите си. В този свят е ясно, че силният винаги печели. Обикновено се отчитат много субективни фактори- материално положение, произход, положение на родителите.

Отношенията не са истински и уважението е само привидно. В момент когато сгрешиш всеки гледа да те стъпче. Малко са тези хора, които ти казват какво мислят в очите. Има такива връстници и те приемат такъв какъвто си с добрите ти качества и недостатъци. И те уважават истински и ти сам си изгради мнение: приемаш ги такива каквито са и изолираш тези които са те наранили. Нетърпим съм към хора със самочувствие без покритие, които поддържат фалшиви отношения с всички. Уважават те когато имат интерес, а в трудни моменти ти се присмиват.

Като изискваме нашите човешки права, ние предявяваме морален иск, обикновено към нашето правителство, гласящ не можете да направите това, защото това е нарушение на моята морална област и моето лично достойнство. Никой - нито човек, нито правителство, може да отнеме човешките ни права. Правата на човека са необходими за закрилата и запазването на човечността на всеки индивид, за да гарантират достойния живот на всеки, живот, достоен за едно човешко същество. Както ние пазим и зачитаме своите права, така трябва да зачитаме и правата на другите.

Ние сме отговорни за нещата, които правим, за това което казваме, за избора и решенията ни. Отговорност обаче се носи не само за нещо, но и пред някого. Написали си домашните навреме? Грижиш ли се за хигиената си? Прибираш ли игрите и дрехите си? Ако го правиш, то ти си отговорен към себе си. Да си отговорен, означава също и отговорност към другите – спазване на правилата за движение, опазване на природата, да не изхвърляш отпадъци на забранени места, да събираш разделно хартията, пластмасата, стъклото, да не нараняваш животните. Отговорността те учи да бъдеш лидер, човек, който започва нещо и го завършва. Отговорностите ни помагат да направим света по-добро място за всички.

Според мен всеки говори за правата си, защото чрез тяхното нарушаване, нараняваме достойнството и морала си. За всеки човек отговорностите са индивидуални, като има такива който се припокриват при хората например при учениците, хора работещи в една и съща институция, родители и други. И това той какви отговорности поема си е негов избор и задължение.

Пример за това, че говорим за права, но не и за отговорности е когато в семейството има дете със заболяване и то има право да взима помощи, който родителите му взимат, но не полагат усилия и внимание на израстването и отглеждането на детето. Друг пример за това е при раждането на деца от ромски произход (и не само) родителите

имат право да взимат помощи, с който да подпомагат отглеждането на децата, но оставят детето, не се грижат достатъчно за него и не обръщат внимание на образованието.

Всеки има както права, така и задължения. По-лесно е да говорим за нашите права, с който да се защитим. Те ни дават свобода, но не и за задълженията, които ни ограничават и отнемат тази свобода(на слово,на действия).